

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/35/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119207764
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5119207764.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom v spore žalobcu: A. Z., nar. X.X.XXXX, bytom H. XXX/XX, Q., zastúpený JUDr. Václavom Jaroščiakom, advokátom, so sídlom M. Rázusa 1240/14, Žilina, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o zaplatenie 3773,35 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 3.590,42 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.4.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobu vo zvyšku z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 90 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 10.7.2019 domáhal voči žalovanej zaplatenia 3773,35 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3773,35 eur od 8.1.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobu odôvodnil tým, že podaním zo dňa 07.01.2019 žalobca v súlade s § 15 ods. I zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu u žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 3.773,35 eur, ktorá mu vznikla a bola spôsobená vedeným trestným stíhaním jeho osoby pre skutky zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona, a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 ods. 2 písm.- b) Tr. zákona. Žalovaná žiadosť odmietla listom zn. VI/4 Gc 7/19/1000-5 zo dňa 9.4.2019, doručeným žalobcovi dňa 15.4.2019.

3. Žalobcovi bolo obvinenie vznesené uznesením vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva PZ Žilina, Odboru kriminálnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality číslo ČVS: ORP-14/3-OEK-ZA-2013 zo dňa 1.2.2013. V zákonnej lehote obvineným podanú sťažnosť zamietol prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením sp. zn. 2 Pv 112/13-3 zo dňa 9.4.2013. Okresná prokuratúra Žilina obžalobu proti žalobcovi u Okresného súdu Žilina podala dňa 12.3.2014. Trestná vec bola pred Okresným súdom Žilina vedená pod sp. zn. 1T/33/2014. Žalobca v konaní bol oslobodený spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/33/2014-1222 zo dňa 1.2.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žilina sp. zn. 1To/52/2017-1254 zo dňa 20.6.2017.

4. Žalovaná žiadosť žalobcu odmietla v podstate z dôvodu, že rozhodovanie a postup policajta a prokurátora v prípravnom konaní boli v medziach zákona a vo veci nie sú naplnené základné hmotnoprávne predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.,

pretože v tejto veci nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia a teda nemohla vzniknúť škoda, ktorá by bola spôsobená orgánmi verejnej moci. Táto argumentácia je zo strany žalovanej obranou vo všetkých obdobných právnych veciach náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Pri právnej argumentácii žalovaný poukázal na odôvodnenie rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/111/2019 zo dňa 30.5.2019, ktorým po odvolaní Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky potvrdil prvostupňový rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 8C/214/2015-109 zo dňa 13. februára 2019 pri totožných dôvodoch.

5. Zdôraznil, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu a nesprávne vydaných nezákonných rozhodnutí jednak vyšetrovateľom policajného zboru a prokurátorom Okresnej prokuratúry v Žiline bola žalobcovi spôsobená škoda na trovách konania titulom poskytnutej právnej pomoci obhajcom - advokátom JUDr. Václavom Jaroščiakom, Advokátska kancelária Žilina, M. Rázusa 14 na obhajobu, spolu v celkovej výške 3.773,35 €. Uplatnená náhrada škody čo do výšky i dôvodu je v súlade so zákonom a neodporuje dobrým mravom. Zodpovedá zákonným sadzbám odmeny za poskytnutie právnej pomoci advokátom v trestnom konaní. Táto škoda bola ako je vyššie uvedené žalobcovi spôsobená výkonom verejnej moci pri nesprávnom rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci. Pretože žalovaný žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07.01.2019 v zákonnej lehote 6 mesiacov od podania žiadosti podľa č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci výslovne odmietol, žalobca uplatňuje svoje právo s poukazom na ustanovenie § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. touto žalobou u príslušného súdu.

6. Žalobca bol podľa § 285 a nasl. Trestného poriadku rozsudkom vydaným Okresným súdom Žilina sp. zn. 1T/33/2014-1222 zo dňa 01.02.2017 (ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 20.06.2017) oslobodený spod obžaloby. Týmto sú vo veci - s poukazom na zákonnú úpravu § 3 ods. 1 písm. a) a písm. d) a 2, § 4 ods.1 písm. a) pod odsek 1 a ods. 2, § 5, § 6, a § 9 zák. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov - splnené všetky zákonné predpoklady na to, aby bol žalobca žalovaným riadne náležite odškodnený. Žalovaný je v omeškaní s plnením svojho finančného záväzku. Žalobca preto uplatňuje podľa § 369 ods. 2 a § 369a ObZ a § 1 ods. 1 a 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. ako príslušenstvo pohľadávky úrok z omeškania vo výške 9,15 % ročne (zákl. sadzba NBS 0,15 % platná ku dňu nasledujúcemu po dni vo vzťahu k povinnosti žalovaného rozhodnúť o nároku žalobcu, zvýšená o 9 percentuálnych bodov) odo dňa 08.01.2019, t.j. dňa nasledujúceho po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalobcom.

7. Žalovaný vo vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii nezákonného rozhodnutia. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Žiline sp. zn. ČVS:ORP-14/3-OEK-ZA-2013 zo dňa 1.2.2013 o vznesení obvinenia pre zločin skrátenia dane podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v súbehu so zločinom neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona a to z dôvodu, že uvedené trestné konanie skončilo rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/33/2014-1222 zo dňa 1.2.2017, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Vyslovil názor, že neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné.

8. Osobitne poukázal na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca, t. j. že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné s poukazom na skutočnosť, že bol spod obžaloby oslobodený, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Tento zákon v žiadnom z ustanovení takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Konštrukcia predkladaná žalobcom je v rozpore so samotným znením zákona, nakoľko z vyššie citovaného ustanovenia je zrejmé, že tento zákon vymedzuje striktné a jednoznačne /nie exemplárne/ aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je len právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní určoval súd. Súd teda v tomto prípade v žiadnom prípade nemôže byť

orgánom príslušným na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 citovaného zákona, a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia vylúčený /je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom/. Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že zákon č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody, by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia zákona č. 514/2003 Z. z. pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarca neurobil, nie je dôvod, aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna, tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona. Výklad zákona v žiadnom prípade nemôže ísť nad rámec zákona. Prípadné rozhodnutie civilného súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva platného a účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (porovnaj II. ÚS 163/2013). Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu, k popretiu účelu samotného trestného konania resp. jeho časti, t. j. prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná.

9. Osobitne poukázal na to, že akékoľvek spájanie resp. spoločné posudzovanie dvoch typov rozhodnutí, a to A/ rozhodnutia o vznesení obvinenia (§ 206 Tr. poriadku) a B/ rozsudku o vine resp. nevine obvineného (§ 284 a nasl. Tr. poriadku) v kontexte zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. je neprijateľné a nelogické a nemožno k nemu dospieť ani extenzívnym výkladom tohto zákona. Predpoklady pre vydanie týchto dvoch typov rozhodnutí upravuje Trestný poriadok, ako základná procesná norma trestného práva, ktorá logicky a systematicky nadväzuje na ústavný rámec trestného konania. Kým rozhodnutie o vznesení obvinenia má svoj základ v prijatí odôvodneného záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), ktoré však v žiadnom prípade nemožno stotožniť so záverom o vine tejto osoby, odcudzujúci, resp. oslobodzujúci rozsudok má svoj základ v závere súdu o vine, resp. nevine tejto osoby, a to v prípade uznania viny bez akýchkoľvek pochybností / tento záver môže prijať v zmysle Ústavy SR jedine súd/. Z uvedeného teda vyplýva, že na každé z týchto rozhodnutí kladie zákon iné nároky. Kým pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu určitou osobou, pri rozhodnutí o vine musí byť vina obžalovaného preukázaná bez akýchkoľvek pochybností.

10. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Zákon predpokladá ako ďalšie štádium trestného konania konanie pred súdom /súdne konanie/, v ktorom súd ako jediný Ústavou SR a zákonom zmocnený orgán, rozhodne o vine resp. nevine obvineného. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia zákona č. 514/2003 Z. z. pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarca neurobil, nie je dôvod, aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna, tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je v rozpore so samotným znením zákona.

11. Pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a priama príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, a teda v tejto veci nie je daný už samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom ako aj nie je splnená ani ďalšia podmienka, a to existencia priamej príčinnnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody. Priama príčinnná súvislosť medzi podľa tvrdení žalobcu nezákonným rozhodnutím /čo popieral/ a vznikom škody neexistuje minimálne v podobe tých trov právneho zastúpenia, ku ktorým došlo od momentu preskúmania obžaloby súdom. Ani samotný trestný súd nepovažoval vznesenie obvinenia žalobcovi za nezákonné, naopak vo veci konal, obžalobu v rámci preskúmania obžaloby neodmietol, vec prokurátorovi nevrátil, trestné stíhanie nezastavil, ani neprijal iné rozhodnutie predpokladané v

ustanoveniach v § 244 Trestného poriadku. Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že priama príčinná súvislosť medzi vznesením obvinenia a vznikom škody v podobe trov obhajoby, ktoré vznikli po preskúmaní obžaloby súdom, nie je vôbec daná, a teda i z tohto dôvodu žiadam žalobu zamietnuť.

12. Pri posudzovaní samotnej výšky náhrady škody žiadal, aby súd pripojil trestný spis Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/33/2014, z ktorého bude zrejmé, aké úkony právnej služby boli žalobcovi poskytnuté, nakoľko až preskúmaním obsahu trestného spisu bude možné posúdiť okrem iného aj účelnosť uplatnených trov obhajoby. Po pripojení trestného spisu a oboznámení sa s jeho obsahom, bude možné vyjadriť sa k samotnej výške škody. Tiež uviedol, že žalobca nesprávne určil deň, od ktorého požaduje úrok z omeškania a rovnako výšku požadovaného úroku z omeškania.

13. Žalobca v replike zotrval na skutkových tvrdeniach v žalobe, zdôraznil, že v žalobe uplatnený nárok oprel o rozhodovaciu prax Okresného súdu Žilina a odvolacieho Krajského súdu v Žiline a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žilina sp.zn. 10Co/111/2019 zo dňa 30.5.2019, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 8C/214/2015-109 zo dňa 13. februára 2019. Obdobne tiež rozsudok OS Žilina sp.zn. 18C/139/2015.

14. Žalovaný v replike uviedol, že v označenej veci po nahliadnutí do trestného spisu sp. zn. 1T/33/2014 namieta výšku požadovanej náhrady účelne vynaložených trov konania, ktoré mali žalobcovi vzniknúť v trestnom konaní. Skutkovo nerozporoval skutočnosť, že sa obhajca na úkonoch uvedených vo vyúčtovaní trov trestného konania zúčastnil, avšak súd má v súlade s ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. priznať náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Aj keď zotrval na názore, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné a nedošlo v konaní k spôsobeniu škody žalobcovi rozhodnutím prokurátora, namietal správnosť vyúčtovania trov právneho zastúpenia, pretože žalobcovi nepatrí v celosti náhrada za úkon právnej pomoci označený ako „sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia“ v bode 2 vyúčtovania, kedy obhajcovi patrí odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny. Taktiež namietal úkon právnej pomoci, označený ako „ďalšia porada s klientom zo dňa 10.11.2013“. Žalobca nepredložil záznam z porady s klientom zo dňa 10.11.2013, ale zo dňa 11.10.2013. Aj keby sa jednalo o písársku chybu a porada sa uskutočnila 10.11.2013, obhajcovi patrí v súlade s ust. § 14 ods. 4, písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. odmena vo výške 1/3 základnej sadzby tarifnej odmeny.

15. Vo veci súd nariadil pojednávanie. Na pojednávaní žalobca na základe výzvy súdu podľa § 132 ods. 2 CSP na opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, teda samotnú prílohu, ktorou boli vyúčtované úkony právnej služby uviedol, že nároky si uplatňuje za úkony podľa prílohy k faktúre, osobitne vo vzťahu k popretiu nárokov žalovaným uviedol, že si uplatňuje nároky za úkon vykonaný 25.3.2013, sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorého vykonanie žalovaný s poukazom na vyjadrenie 31.7.2020 rozporoval, pri úkone zo dňa 10.11.2013 akceptoval námietku vo výške úkonu, ktorý by mal byť uplatnený v hodnote 40,08 eur, čo zodpovedá 1/3 výpočtového základu, teda vyúčtovanie je nanajvýš nesprávne vo výške 126,17 eur a to v rozsahu 65,08 eur pri úkone č. 2, sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia pri úkone č. 8 v rozsahu 40,08 eur bez DPH. Žalovaný zotrval na svojich vyjadreniach čo do nároku ako aj do výšky náhrady škody.

16. Súd vykonal oboznámenie s listinnými dôkazmi predloženými sporovými stranami, ako aj dôkazmi v pripojenom trestnom spise.

17. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

18. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

19. Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

20. Podľa § 6 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

21. Podľa § 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky.

22. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo/15/2009 uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR pod č. 57/2010 „Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.“

23. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. I Cdo 53/93 „Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. (v súčasnosti zák. č. 514/2003 Z. z.) zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený, alebo si ho zvolil sám. "

24. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

25. Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

26. Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

27. Vo vzťahu k zastupovaniu štátu v konaní súd zistil, že z dôvodu podania obžaloby je príslušným orgánom na zastupovanie štátu podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra SR, pričom právomoc žalovaný nenamietal.

28. Súd sa v konaní predovšetkým zaoberal nárokom žalobcu, či mu vznikol nárok podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. za stavu, keď nedošlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia príslušným orgánom, avšak žalobca ako obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený.

29. V tomto prípade jestvuje pomerne konštantná judikatúra súdov, ktorá vychádza z právnych záverov produkovaných v odôvodnení vyššie uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo/15/2009 uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR pod č. 57/2010 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/93. Právne závery prijaté najvyššími súdnymi inštanciami sú také, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.

30. Súd nezistil, že by sa rozhodnutia súdov, najmä súdov druhej inštancie a najmä Najvyššieho súdu SR odchyľili od prv citovaných právnych záverov.

31. Obdobne argumentuje nielen súd druhej inštancie, na ktorý odkazoval žalobca, ale aj Najvyšší súd SR, ktorý takýto nárok vo svojich rozhodnutiach absolútne nespochybuje, ale zaoberá sa len prípadnými nárokmi na nemajetkovú ujmu.

32. Súd teda nezistil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe súdov a nezistil ani dôvody, pre ktoré by mohol rozhodnúť odchyľne v súlade so zásadami podľa čl. 2 a čl. 4 CSP a § 220 ods. 3 CSP podľa ktorého, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

33. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom ako aj náhrady škody spôsobenej štátnymi orgánmi v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991, následne sp. zn. 1 Cdo 53/93, sp. zn. 4 M Cdo/15/2009). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotráva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z..

34. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného

orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

35. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V zmysle právnej úpravy procesných predpisov je nevyhnutné takýto škodu riešiť aj podľa zásad uvedených v čl. 4 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci a podľa ust. čl. 4 ods. 2 CSP podľa ktorého, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Preto nepochybne, ak bol obvinený / obžalovaný oslobodený spod obvinenia / obžaloby, využil svoje zákonné práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 3 písm. b/ a c/ Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a § 2 ods. 9 Trestného zákona, nebolo preukázané, že k obvineniu či obžalobe došlo zavinením poškodeného, musí mať právo na náhradu škody, ktorá vznikla tým, že vynaložil prostriedky na obhajobu, ktorá napokon viedla k tomu, že sa na poškodeného hľadí ako na nevinného, teda vina tvrdená v uznesení o vznesení obvinenia či obžalobe mu preukázaná nebola. Pritom nie je podstatné, či obvinenie bolo vznesené na základe dôkaznej situácie objektívne, či žaloba bola na základe šetrenia podaná dôvodne, štát zodpovedá za výsledok (stíhanie orgánmi štátu OČTK), a v prípade nepreukázania viny vzniká minimálne právo na náhradu vynaložených trov obhajoby.

36. Súd preto v súlade s čl. 4 ods. 1 a 2 CSP konštatoval, že žalobcovi vzniklo oslobodením spod obžaloby právo na náhradu škody obdobne, ako keby bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené pre nezákonnosť.

37. Súd sa preto ďalej zaoberal výškou nároku.

38. Súd pri uplatnení nároku opätovne musí poukázať na ust. § 132 ods. 2 CSP, podľa ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Uvedené je nevyhnuté práve preto, aby všetko podstatné bolo uvedené v žalobe a dôkazy len preukazovali tvrdenia. Súd v rámci zásady rovnosti strán a zbraní nemôže v dôkazoch vyhľadávať skutkové tvrdenia, teda ani v prílohe faktúry jednotlivé úkony. Tieto musia byť slovné vyjadrené v žalobe, pričom aj samotná tabuľka úkonov môže byť súčasťou žaloby. Dôležité je, aby tak bol nárok vymedzený aj skutkovo, nie len sumou nároku, pretože aj zmena skutkových tvrdení je zmenou žaloby.

39. V konaní strany súhlasili s vymedzením úkonov podľa tabuľky výpočtu trov konania, ktorá bola prílohou žaloby, hoci počas konania to žalovaný ešte namietal. Zároveň žalobca nárok vo vzťahu k

vykonaniu úkonov právnej služby špecifikoval zhodne s prehľadom úkonov v tabuľke. Jednalo sa o úkony:

1/ dňa 25.3.2013 prevzatie veci, prvá porada (§ 12/3-a), 14/1-a) hodnota úkonu 130,16 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 130,16 eur + 20% - 26,03, spolu 156,19 eur2/ dňa 25.3.2013 Sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia (13.10- 15.25 hod.) - (§ 12/3-c). 14/1- b) hodnota úkonu 130,16 eur, spolu úkonov 1, hodnota spolu 130,16 eur + 20% DPH - 26,03, hodnota spolu 156,19 eur3/ dňa 17.4.2013 Výsluch obv. Jaroslava Maceášika § 12/3-c). 14/1-c) hodnota úkonu 130,16 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 130,16 eur + 20% DPH 26,03, hodnota spolu 156,19 eur4/ dňa 2.5.2013 Výsluch svedkov Matejka. Divková, Verešová (09.00- 12.00 hod.) - (§ 12/3-a), 14/1-c) hodnota úkonu 130,16 eur, počet úkonov 2, hodnota spolu 260,32 eur + 20% DPH - 52,06, hodnota spolu 312,38 eur5/ dňa 16.5.2013 Výsluch svedkov Drábiková, Filová (08.00- 12.00 hod.) - (§ 12/3-a), 14/1-c) hodnota úkonu 130,16 eur, počet úkonov 2, hodnota spolu 260,32 eur + 20% DPH - 52,06, hodnota spolu 312,38 eur6/ dňa 26.9.2013 Výsluch svedka Verešová (§ 12/3-a), 14/1-c hodnota úkonu 120,23 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 120,23 eur + 20% DPH - 24,05, hodnota spolu 144,28 eur7/ dňa 14.10.2013 Výsluch svedka Maceášiková (§ 12/3-a), 14/1-c) hodnota úkonu 120,23 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 120,23 eur + 20% DPH 24,05, hodnota spolu 144,28 eur8/ dňa 10.11.2013 Ďalšia porada s klientom (§ 12/3-c, 14/2-a) 2/3 sadzby hodnota úkonu 80,15 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 80,15 eur + 20% DPH 16,03, hodnota spolu 96,18 eur9/ dňa 11.11.2013 výsluch obv. Jaroslava Maceášika (§ 12/3-c), 14/1-c) hodnota úkonu 120,23 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 120,23 eur + 20% DPH 24,05 hodnota spolu 144,28 eur10/ dňa 20.12.2013 Oboznámenie s výsledkami vyšetrovania (§12/3-c), 14/1-c) hodnota úkonu 120,23 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 120,23 eur, 20% DPH 24,05 hodnota spolu 144,28 eur11/ dňa 12.8.2015 ďalšia porada s klientom (§ 12/3-c), 14/2-a) 2/3 sadzby hodnota úkonu 84,77 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 84,77 eur + 20% DPH 16,95, hodnota spolu 101,72 eur12/ dňa 19.8.2015 Účasť na hlavnom pojednávaní OSŽa (§ 12/3- c, 14/1-c) hodnota úkonu 127,16 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 127,16 eur + 20% DPH 25,43 hodnota spolu 152,59 eur13/ dňa 2.12.2015 Účasť na hlavnom pojednávaní OSŽa (§ 12/3-c, 14/1-c) hodnota úkonu 127,16 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 127,16 eur + 20% DPH - 25,43 hodnota spolu 152,59 eur14/ dňa 21.3.2016 účasť na hlavnom pojednávaní OSŽa (§ 12/3-c, 14/1-c) hodnota úkonu 127,16 eur, počet úkonov 1 hodnota spolu 130,16 eur + 20% DPH 26,03 hodnota spolu 156,19 eur15/ dňa 14.9.2016 Účasť na hlavnom pojednávaní OSŽa (§ 12/3-c, 14/1-c) hodnota úkonu 130,16 eur, počet úkonov 1, 130,16 hodnota spolu eur + 20% DPH DPH - 26,03, hodnota spolu 156,19 eur16/ dňa 12.10.2016 Účasť na hlavnom pojednávaní OSŽa (§ 12/3-c, 14/1-c) hodnota úkonu 130,16 eur, počet úkonov 2, hodnota spolu 260,32 eur + 20% DPH 52,06, hodnota spolu 312,38 eur17/ dňa 16.11.2016 Účasť na hlavnom pojednávaní OSZa (§ 12/3-c, 14/1-c) hodnota úkonu 130,16 eur, počet úkonov 2, hodnota spolu 260,32 eur + 20% DPH - 52,06 hodnota spolu 312,38 eur18/ dňa 26.1.2017 Ďalšia porada s klientom (§12/3-c, 14/2-a 2/3 sadzby) hodnota úkonu 89,33 eur, počet úkonov 1 hodnota spolu 89,33 eur + 20% DPH 17,87 hodnota spolu 107,20 eur19/ dňa 30.1.2017 Účasť na hlavnom pojednávaní OSŽa (§ 12/3-c, 14/1-c) hodnota úkonu 134,00 eur, počet úkonov 1 hodnota spolu 134,00 eur + 20% DPH 26,80 hodnota spolu 160,80 eur20/ dňa 1.2.2017 Účasť na hlavnom pojednávaní OSŽa (§ 12/3-c, 14/5-b) hodnota úkonu 33,50 eur, počet úkonov 1 hodnota spolu 33,50 eur + 20% DPH 6,70 hodnota spolu 40,20 eur21/ dňa 20.6.2017 Účasť na verejnom zasadnutí KSŽa - odvolacie konanie (§ 12/3-c. 14/1-c hodnota úkonu 134,00 eur, počet úkonov 1 hodnota spolu 134,00 eur + 20% DPH 26,80 hodnota spolu 160,80 eur

40. V tejto súvislosti súd zistil, že podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. za úkony pod č. 1 zo dňa 25.3.2013 Sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia (13.10- 15.25 hod.) náleží odmena podľa § 14 ods. 3 vo výške 1 úkonu z hodnoty podľa § 12 ods. 1 vyhl., teda vo výške 65,08 eur, + 20% DPH - 13,02 eur, hodnota spolu 78,10 eur.

41. Úkon uplatnený pod por.č. 8/ dňa 10.11.2013, ďalšia porada s klientom (§ 12/3-c, 14/2-a) 2/3 sadzby hodnota úkonu 80,15 eur, počet úkonov 1, hodnota spolu 80,15 eur + 20% DPH 16,03, hodnota spolu 96,18 eur súd zistil, že takýto úkon vykonaný nebol, čo správne namietal žalovaný. Podľa záznamu o úkone zo dňa 10.11.2013 bol úkon vykonaný dňa 11.10.2013, avšak takýto úkon si žalobca neuplatnil. Hoci by eventuálne mohlo ísť o písarsku chybu v dátume, sú je viazaný aj skutkovým vymedzením nároku a úkon právnej služby je určený predovšetkým časom jeho vykonania, ktorý bol v tomto prípade odlišný. Z dôvodu nepriznania nároku na náhradu úkonu nepriznal ani nárok na náhradu paušálnych výdavkov spojených s týmto úkonom.

42. Súd preto priznal žalobcovi len nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 3.590,42 eur, teda nárok v časti o zaplatenie 182,93 eur zamietol.

43. Vo vzťahu k nároku na úroky z omeškania súd zdôrazňuje, že podstatným je okamih, od ktorého mal štát plniť, keby nárok riadne posúdil. Podľa § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zák. č. 655/2004 Z.z. je nevyhnutné nárok najprv uplatniť v predbežnom prerokovaní a až, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

44. Teda žalovaný sa nemôže dostať do omeškania pred oznámením, že neuspokojí nárok na náhradu škody. Nakoľko o predbežnom nároku rozhodol dňa 9.4.2019, do omeškania sa dostal až nasledujúcim dňom, pričom deň vyhotovenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku je z hľadiska zákonom vymedzenej doby omeškania irelevantný.

45. Tiež súd poukazuje na skutočnosť, že sa nejedná o obchodno-závazkový vzťah a nie je žiaden dôvod na aplikáciu režimu Obchodného zákonníka, nakoľko náhrada škody zo vzťahu, ktorý nie je upravený režimom Obchodného zákonníka, sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

46. Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. vo výške o 5% vyššej, ako je základná sadzba EBC v deň začiatku omeškania.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. Nakoľko žalobca bol úspešný v rozsahu 95%, žalovaný v rozsahu 5%, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania podľa pomeru rozdielov úspechu vo výške 90%.

50. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, podľa ktorého o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).